

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2026r.

w sprawie **T.L.**

skazanego za przestępstwo z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 7 maja 2025r., sygn. akt VI Ka 415/24, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 25 sierpnia 2020r., sygn. akt IV K 373/15

postanowił:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. I.Ł. – Kancelaria Adwokacka w W. – kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i 60/100), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia dla obrońcy wyznaczonego z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji,
3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W pierwszych dwóch jej zarzutach wskazano na naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 286§1 k.k. oraz art. 270§1 k.k., jak również art. 8§1 k.k.s., w trzecim zaś na naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 41§1 k.p.k. w zw. z art. 42§1 k.p.k. oraz art. 41a k.p.k.

Odnosząc się do pierwszych dwóch zarzutów należy w pierwszej kolejności zauważyć, że zmiana orzeczenia Sądu Rejonowego dokonana, na skutek apelacji oskarżonego, przez Sąd Odwoławczy, dotyczyła nie tyle zmiany kwalifikacji czynów przypisanych skazanemu, ile, w wyniku zastosowania art. 8§1 k.k.s., wyodrębnienia z czynów przypisanych T.L., rozumianych jako oddzielne zdarzenia historyczne, dwóch czynów zabronionych, za które winien on ponieść odpowiedzialność odrębnie na podstawie przepisów Kodeksu karnego skarbowego i przepisów Kodeksu karnego.

Prawidłowe więc jest, z punktu widzenia czysto konstrukcyjnego, sformułowanie w kasacji zarzutu naruszenia art. 8§1 k.k.s. Rzecz jednak w tym, że zastosowanie tego przepisu było w niniejszym postępowaniu zabiegiem koniecznym i ze wszech miar prawidłowym.

W uzasadnieniu kasacji obrońca wskazała na potrzebę zastosowania w przedmiotowej sprawie zasad wyłączających wielość ocen. Art. 8§1 k.k.s. reguluje bowiem tzw. zbieg idealny przepisów i odnosi się do sytuacji, w której przepisy ustawy karnej skarbowej pozostają w zbiegu rzeczywistym, a więc gdy nie zachodzi między nimi zbieg pomijalny. Porównanie natomiast treści art. 76§1 k.k.s. oraz art. 286§1 k.k. prowadzi do wniosku, że ww. przepis ustawy karnoskarbowej stanowi *lex specialis* w stosunku do przepisu penalizującego przestępstwo oszustwa. Na poparcie swojego stanowiska skarżąca przytoczyła fragment uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003r., sygn. WA 69/02.

Rzecz jednak w tym, że zacytowane orzeczenie nie odnosi się do problematyki art. 8§1 k.k.s. Tę rozstrzyga natomiast inne orzeczenie Sądu Najwyższego, a mianowicie uchwała wydana w składzie 7 sędziów SN w dniu 24

stycznia 2013r., I KZP 19/12, w której stwierdzono, że „reguły wyłączenia wielości ocen mają zastosowanie jedynie w wypadku zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się ich w razie idealnego zbiegu czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8§1 k.k.s.”.

Do problematyki tej odnosi się również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013r., I KZP 21/12, w którym zajęto podobne stanowisko – „w przypadku stosowania konstrukcji tzw. idealnego zbiegu czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8§1 k.k.s., reguły wyłączenia wielości ocen mogą służyć do redukcji kwalifikacji prawnej w ramach normatywnej analizy przeprowadzonej odrębnie dla poszczególnych deliktów (skarbowego i powszechnego) objętych tym zbiegiem, natomiast nie mają już zastosowania do obu kwalifikacji prawnych jako całości. Inaczej rzecz ujmując: **reguły wyłączenia wielości ocen mają zastosowanie jedynie w wypadku zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się ich w razie idealnego zbiegu czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8§1 k.k.s. Powyższe w konsekwencji oznacza, że wykluczone jest, aby przepis Kodeksu karnego skarbowego mógł wyprzeć na zasadzie specjalności lub konsumpcji przepis Kodeksu karnego albo odwrotnie**”.

Zgodnie z powyższym należało dokonać niezależnej oceny zachowania skazanego T.L. na gruncie przepisów prawa karnego powszechnego i prawa karnoskarbowego, czemu Sąd Odwoławczy w pełni sprostał.

Przechodząc do trzeciego z zarzutów kasacji, dotyczącego niewłaściwej obsady Sądu Odwoławczego, należało stwierdzić, że również ten zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie.

Złożone w sprawie wnioski o wyłączenie Sędziów, w tym przede wszystkim sędzi X.Y., zostały prawidłowo rozpoznane, a argumentacja zawarta w orzeczeniach ich dotyczących jawi się jako rzeczowa. Sądy uwzględniły wszelkie okoliczności zawarte we wnioskach i w sposób konstruktywny się do nich odniosły. W postanowieniu z dnia 31 marca 2025r. (k. 225) zwrócono ponadto uwagę na

wręcz próbę wykreowania konfliktu przez T.L. z ww. Sędzią w celu wymuszenia na Sądzie zmiany składu rozpoznającego sprawę. Sąd wydający to orzeczenie miał już wiedzę o złożonym prywatnym akcie oskarżenia, datowanym na luty 2025r., a także o kwestiach związanych z reprezentowaniem Sądu Okręgowego w sprawie z powództwa skazanego o zapłatę przeciwko Skarbowi Państwa przez ww. Sędzię z uwagi na pełnioną przez nią funkcję Prezesa Sądu.

W omawianej przestrzeni należy mieć na względzie, że uchwałą z dnia 2 grudnia 2025r. Sąd Najwyższy odmówił zezwolenia na pociągnięcie sędzi Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie X.Y. do odpowiedzialności karnej za czyny z art. 212§1 k.k. i art. 216§1 k.k., zaś na dzień 15 kwietnia 2026r. w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Południa w Warszawie wyznaczono posiedzenie w przedmiocie rozważenia celowości umorzenia postępowania wobec ww. sędzi w sprawie III K 134/25.

Niezrozumiałe są zastrzeżenia skarżącej dotyczące rozstrzygnięcia wniosku skazanego z dnia 5 lutego 2025r. Analiza tego wniosku oraz treści wniosku z dnia 22 stycznia 2025r. prowadzi do konkluzji, że w istocie zostały one oparte na tych samych podstawach faktycznych. Pierwszy wniosek dotyczył kwestii złożenia pozwu przeciwko Skarbowi Państwa przez T.L. i konfliktu interesów w związku z występowaniem sędzi X.Y. w sprawie z uwagi na pełnienie przez nią funkcji [...] Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, a także zgłoszenie jej jako świadka w tej sprawie i udzielenie przez nią odpowiedzi – jako Prezesa Sądu Okręgowego – na wezwanie do zapłaty z tytułu odszkodowania. Wniosek z dnia 5 lutego 2025r. dotyczy tych samych okoliczności, z tą różnicą, że sprawa z pozwu T.L. znajdowała się już na dalszym etapie procedowania (k. 190-191). Tym samym pozostawienie drugiego z tych wniosków bez rozpoznania było działaniem prawidłowym.

Mając wszystko powyższe na względzie należało dojść do wniosku, że autorka kasacji nie wykazała, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybienia o

charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Konsekwencją powyższych wniosków było uznanie kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego. obrońcy wyznaczonemu z urzędu przyznano natomiast wynagrodzenie według norm przypisanych.

[WB]

[a.ł]